

go wykonywać doraźnie projekty w budownictwie jako zajęcie uboczne, bez uzyskiwania na tę działalność pozwolenia przewidzianego w art. 1.

2. Właściwi ministrowie (kierownicy urzędów centralnych) w porozumieniu z Ministrem Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych oraz Prezesem Komitetu do Spraw Urbanistyki i Architektury ustala zasady i tryb udzielania pozwoleń, o których mowa w ust. 1, pracownikom zatrudnionym w podległych im bądź nadzorowanych organach administracji, instytucjach i przedsiębiorstwach.

Art. 5. 1. Osobom zatrudnionym w urzędach, instytucjach i przedsiębiorstwach państwowych oraz w jednostkach gospodarki społecznej nie może być wydane pozwolenie na prowadzenie działalności zawodowej w zakresie projektowania w budownictwie.

2. Osoby zatrudnione w urzędach, instytucjach i przedsiębiorstwach państwowych nie mogą być członkami spółdzielni, której celem jest prowadzenie działalności zawodowej w zakresie projektowania w budownictwie.

Art. 6. Nie stanowi działalności zawodowej w zakresie projektowania w rozumieniu niniejszej ustawy udział w konkursie na projekty w budownictwie oraz projektowanie dla własnych potrzeb projektującego bez względu na to, czy jest osobą prawną czy fizyczną.

Art. 7. 1. Osoby fizyczne i prawne, które w dniu wejścia w życie ustawy wykonują działalność zawodową w zakresie projektowania w budownictwie i zamierzają działalność tę nadal wykonywać, powinny w terminie 2 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy złożyć wnioski o udzielenie pozwolenia przewidzianego w art. 1.

2. Osoby wymienione w ust. 1 powinny dołączyć do wniosku dowody zgłoszenia obowiązku podatkowego z tytułu prowadzenia działalności w zakresie projektowania.

Art. 8. 1. Osoby, które nie złożyły wniosków o udzielenie pozwolenia w terminie wskazanym w art. 7 ust. 1, zaprzestaną działalności zawodowej w zakresie projektowania w terminie 3 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy.

2. Osoby, które złożyły wnioski o udzielenie pozwolenia zgodnie z art. 7 ust. 1, a którym udzielenia pozwolenia odmówiono, obowiązane są zaprzestać działalności zawodowej w zakresie projektowania w terminie, który wskaże organ administracji budowlanej prezydium wojewódzkiej rady narodowej (rady narodowej miasta wyłączonego z województwa). Termin ten nie może przekraczać dla osób fizycznych 3 miesięcy, a dla osób prawnych 6 miesięcy.

Art. 9. Minister Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych w uzgodnieniu z Prezesem Komitetu do Spraw Urbanistyki i Architektury, a w zakresie budownictwa specjalnego również w porozumieniu z właściwym ministrem — określi w drodze rozporządzenia warunki i zasady zamawiania przez jednostki państwowe prac projektowych w zakresie budownictwa u osób fizycznych i prawnych.

Art. 10. 1. Kto wykonuje działalność zawodową w zakresie projektowania w budownictwie bez pozwolenia przewidzianego w art. 1 — podlega karze aresztu do 3 miesięcy lub karze grzywny do 10.000 zł albo obu tym karom łącznie.

2. Tej samej karze podlega, kto posiadając pozwolenie na działalność zawodową w zakresie projektowania w budownictwie:

- 1) przyjęty do opracowania projekt przekazuje do wykonania innej osobie, nie posiadającej pozwolenia na taką działalność, lub
- 2) podpisuje jako autor projekty wykonane przez inne osoby.

3. Orzekanie w sprawach określonych w ust. 1 i 2 następuje w trybie i na zasadach określonych w przepisach o orzecznictwie karno-administracyjnym.

Art. 11. W sprawach zamówień na wykonanie prac projektowych nie stosuje się przepisów ustawy z dnia 28 grudnia 1957 r. o dostawach, robotach i usługach na rzecz jednostek państwowych (Dz. U. z 1958 r. Nr 3, poz. 7).

Art. 12. Ustawa wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Przewodniczący Rady Państwa: *A. Zawadzki*
Sekretarz Rady Państwa: *J. Horodecki*

218

USTAWA

z dnia 1 lipca 1958 r.

o zmianie dekretu o podatkach i opłatach terenowych.

Art. 1. W dekrete z dnia 20 maja 1955 r. o podatkach i opłatach terenowych (Dz. U. Nr 21, poz. 136) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w tytule wyrazy „o podatkach” zastępuje się wyrazami „o niektórych podatkach”;
- 2) art. 1 otrzymuje brzmienie:

„Art. 1. Na podstawie niniejszego dekretu pobiera się podatek od nieruchomości, podatek od lokali, opłatę od środków transportowych, opłatę targową oraz opłatę uzdrowiskową.”;

- 3) art. 2 otrzymuje brzmienie:

„Art. 2. 1. Miejskie rady narodowe oraz rady narodowe osiedli mogą wprowadzać podatek miejski, podatek od spozycia w nocnych lokalach rozrywkowych oraz podatek od posiadania psów.

2. Powiatowe rady narodowe mogą wprowadzać w gromadach podatek od posiadania psów.

3. Wojewódzka rada narodowa może upoważnić miejskie rady narodowe, rady narodowe osiedli oraz gromadzkie rady narodowe do wprowadzenia opłaty od rowerów. W miastach wyłączonych z województw opłaty od rowerów wprowadza się w drodze uchwały miejskiej rady narodowej.”;

- 4) w art. 3 ust. 1 w zdaniu pierwszym po wyrazach „po-

„podatek miejski” dodaje się wyrazy „podatek od spożycia w nocnych lokalach rozrywkowych”;

5) w art. 21 dotychczasową treść oznacza się jako ust. 1 oraz dodaje się nowy ustęp oznaczony jako ust. 2 w brzmieniu:

„2. Rada Ministrów w drodze rozporządzenia rozciągnie przepisy o opłatach od środków transportowych na środki transportowe będące w posiadaniu jednostek budżetowych, podmiotów gospodarki uspołecznionej oraz organizacji politycznych, społecznych i zawodowych.”;

6) w art. 23 dodaje się nowy ustęp oznaczony jako ust. 4 w brzmieniu:

„4. Rada Ministrów wprowadzi w drodze rozporządzenia dopłaty do opłat od środków transportowych w wysokości do 50% tych opłat przeznaczone na cele utrzymania nawierzchni dróg.”;

7) w art. 24 w miejsce ust. 1 wprowadza się nowe ust. 1 i 2 w brzmieniu:

„1. Opłaty od środków transportowych podlegających rejestracji i dopłaty do tych opłat pobiera się przy rejestracji i przedłużaniu rejestracji.

2. Sposób i tryb pobierania opłaty i dopłat od środków transportowych wymienionych w ust. 1 oraz od środków transportowych nie podlegających rejestracji ustala Minister Finansów w porozumieniu z zainteresowanymi ministrami.”;

dotychczasowy ust. 2 oznacza się jako ust. 3;

8) w art. 28 po ust. 1 dodaje się nowy ust. 2 w brzmieniu:

„2. W gospodarstwach uzasadnionych przypadkach rady narodowe miast wyłączonych z województw i stanowiących powiaty miejskie mogą podwyższyć na poszczególnych targowiskach maksymalne stawki opłaty określone w ust. 1 pkt 3, 4, 5 o 100%.”;

dotychczasowe ust. 2, 3 i 4 oznacza się jako ust. 3, 4 i 5;

9) w art. 29:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Wysokość opłaty targowej ustalają rady narodowe miast wyłączonych z województw oraz powiatowe (miejskie w miastach stanowiących powiaty miejskie) rady narodowe.”;

b) ust. 4 skreśla się;

10) w art. 35 ust. 1 pkt 1 lit. a) otrzymuje brzmienie:

„a) uczącej się młodzieży oraz dzieci do lat 14 — do 0,50 zł.”;

11) w art. 41 w ust. 1 pkt 2 kwotę „90 zł” zastępuje się kwotą „180 zł”, a w pkt 3 kwotę „120 zł” — kwotą „240 zł”, w ust. 2 pkt 2 kwotę „45 zł” — kwotą „90 zł”, a w pkt 3 kwotę „60 zł” — kwotą „120 zł”;

12) po dziale IX umieszcza się dział IXa w brzmieniu:

„Dział IXa.

Podatek od spożycia w nocnych lokalach rozrywkowych.

Art. 46a. 1. Podatek od spożycia w nocnych lokalach rozrywkowych pobiera się od osób przebywających w charakterze konsumentów w tych lokalach po godzinie 23.

2. Podatek pobiera się:

1) w postaci stałej stawki, która nie może przekraczać 20 zł od osoby przebywającej w lokalu w charakterze konsumenta, bądź

2) w postaci dopłaty do rachunku za spożyte dania lub napoje, która nie może przekraczać:

a) 25% rachunku za napoje alkoholowe z wyjątkiem piwa,

b) 10% rachunku za pozostałe dania i napoje.

3. Rada narodowa może ustalać wysokość podatku należnego od poszczególnych lokali w formie ryczałtu, przy uwzględnieniu przeciętnej ilości konsumentów lub przeciętnej kwoty obrotu. W tym przypadku podatek powinien być przez przedsiębiorstwo w kalkulowany w cenę konsumpcji.”;

13) w art. 49 ust. 1 skreśla się zdanie drugie.

Art. 2. Upoważnia się Ministra Finansów do ogłoszenia w drodze obwieszczenia jednolitego tekstu dekretu z dnia 20 maja 1955 r. o podatkach i opłatach terenowych (Dz. U. Nr 21, poz. 136) z uwzględnieniem zmian wynikających z niniejszej ustawy i przepisów ogłoszonych przed dniem wydania jednolitego tekstu i z zastosowaniem ciągłej numeracji artykułów i ustępów.

Art. 3. Ustawa wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 stycznia 1959 r.

Przewodniczący Rady Państwa: A. Zawadzki

Sekretarz Rady Państwa: J. Horodecki

219

U S T A W A

z dnia 1 lipca 1958 r.

o zmianie ustawy o czasie pracy w przemyśle i handlu.

Art. 1. W ustawie z dnia 18 grudnia 1919 r. o czasie pracy w przemyśle i handlu (Dz. U. z 1933 r. Nr 94, poz. 734 z późniejszymi zmianami) wprowadza się następującą zmianę: po art. 16 dodaje się art. 16a w brzmieniu:

„Art. 16a. 1. Pracownicy zajmujący kierownicze i inne samodzielne stanowiska pracy mogą być zatrudnieni w miarę konieczności poza normalnymi godzinami pracy bez stosowania ograniczeń przewidzianych w ustawie.

2. Kierownicze i inne samodzielne stanowiska pracy, o których mowa w ust. 1, określa się w układach zbio-

rowych pracy albo w przepisach normujących płace wydawanych w porozumieniu z odpowiednimi instancjami związków zawodowych. Rada Ministrów wyda w porozumieniu z Centralną Radą Związków Zawodowych ogólne wytyczne w sprawie określenia stanowisk, o których mowa w ust. 1.

3. Pracownikom zajmującym stanowiska określone w trybie przewidzianym w ust. 2 nie przysługuje prawo do oddzielnego wynagrodzenia za pracę wykonywaną poza normalnymi godzinami pracy.